

Aytunç Altındal'ın hangi yanlışını düzeltelim?



Adam işten yorgun-argın evine döner. Yemeğini yer, koltuğuna çöker ve gazetesini okumaya başlar. Bu sırada hamur yoğuran hanımı, bir fıkra anlatarak beyini dinlendirmek ister: “Bey, Hz. İsa'nın keçisi bir gün kaçmış...”

Bey, daha da yorgun bir ses tonuyla: “Hangi birisini düzeltelim hanım! Bir kere Hz. İsa (as) değil, Hz. Musa (as); keçisi değil, koyunu...”

Bir televizyonda “Türkiye’de Cemaat Baskısı Artıyor mu?” programında konuşan araştırmacı-yazar **Aytunç Altındal**, hiç ilgisi olmadığı halde, üzerine basa basa bazı meseleleri birbirine karıştırarak, Said Nursî'nin **İngiliz Muhipler Cemiyeti**'ne girdiğini ileri sürmüştü... Bu cehaletinin eseri değilse; kasıt ve ifsadının bir göstergesidir!

Evvelâ şunu belirtelim: Said olarak bilinen meşhur üç isim var: 13 Şubat 1925'teki isyanı patlatan Palulu Şeyh Said başka, İngiliz Muhipler Cemiyeti kurucusu Said Molla başka, Bediüzzaman Said Nursî bambaşka şahsiyetlerdir. Said Molla, 14 Temmuz 1930 Romanya doğumlu. Osmanlı ülkesinde misyonerlik faaliyetlerinde bulundu. Mondros Mütarekesi'nden (30 Ekim 1918) sonra İngiliz haber alma servisi ajanı olarak İstanbul'da bulunan, Millî Mücadele'yi engelleyebilmek için çalışmalar yürüten, Batı Anadolu'da Albay Emiling adıyla faaliyetlerde bulun İngiliz ajanı rahip Robert Frew (Rahip Fru) ile yakın ilişkileri oldu.

20 Mayıs 1920'de İstanbul'da İngiliz Muhipleri Cemiyeti'ni kurdu. Ajan Robert Frew aracılığıyla İngiliz yönetiminden parasal destek sağladı. 1918-1921 arasında İstanbul Gazetesi'ni yayımladı. İngiliz casusu olduğu tesbit edilince, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Romanya'ya kaçtı. 1924'te “Yüzellilikler” listesine alındı ve 1927'de vatandaşlıktan çıkarıldı. Bediüzzaman Said Nursî ise, Şeyh Said'i isyandan vazgeçirmeye çalışan, Ahmed'i Mehmed'e kırdırmanın İslâmiyetle bir ilgisi olmadığını söyleyen, Van ve civarını isyana katılmaktan kurtaran, meşrutiyetçi, hürriyetçi (gerçek demokrasinin ruhunu İslâm'dan aldığını söyleyen), 6 bin küsûr sayfa eser yazan ve ilmi, cesareti, kahramanlığı ve hürriyet mücadelesiyle kendisini dünyaya kabul ettiren dünya çapında bir mütefekkindir.

Bediüzzaman, İstiklâl Savaşı'nda İngiliz baskısı altında Şeyhülislâm'ın Kuva-i Milliyeciler hakkında verdiği “İsyancıdırlar” fetvasının geçersiz olduğunu söyler ve buna mukabil fetva yayınlar: “İşgal altındaki bir memlekette İngilizlerin emri ve tazyiki altında bulunan bir idarenin ve Meşihat'ın fetvası mualleldir; mesmu' olamaz (dinlenilemez). Düşman istilâsına karşı harekete geçenler asi değillerdir. Fetva geri alınmalıdır.” (Necmeddin Şahiner, Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursî, Nesil Yayınları, 2005, s. 255.) Hutuvat-ı Sitte isimli eseri yayınlamak İngiliz desiselerini çürütür, ulemayı ve kamuoyunu onların tuzaklarına düşmekten kurtarır.

Zaten, gerek I. Dünya Savaşı, gerekse İstiklâl Savaşı'ndaki kahramanlıklarını bilen Ankara hükümeti ve M. Kemal onu ısrarla Ankara'ya dâvet eder. Meclis'te dine karşı bir lâkaytlık ve batılılaşıma bahanesi altında kudsî değerlere, İslâmî

şeaîre karşı bir soğukluk görür. Bunun üzerine on maddelik bir beyanname yayınlayarak, İslâmiyetin hakikatlerine uygun “demokratik bir yapı” kurulması gerektiğini beyan eder. Mustafa Kemal, Büyük Millet Meclisi’nde şiddet ve hiddetle Bediüzzaman’a karşı bağırarak “Seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikir beyan edesin. Sen geldin, namaza dair şeyler yazıp içimize ihtilâf verdin” der. Onun hiddetine karşı, “Kâinatta en yüksek hakîkat îmandır, îmandan sonra namazdır. Namaz kılmayan hâindir; hâinin hükmü merduddur. Cenâb-ı Hak, Kur’ân-ı Kerîminde, yüz yerde edâsını emrettiği namazdan daha büyük bir hakîkat olsa idi, îmandan sonra onu emrederdi” diye cevap verir.

İngiliz Muhipleri Cemiyeti kurucusu Said Molla, işgalci İngilizlerin yönlendirmesiyle Kürdistan Teali Cemiyeti’nin kurulmasında önemli rol oynamıştı.

Bu cemiyetin önde gelen isimleri, Doğu bölgesinde özerk bir Kürt devletinin kurulması yönünde Said Nursî’nin desteğini kazanabilmek için çeşitli teşebbüslerde bulundular. Fakat o, gelen teklifleri kesin bir ifadeyle reddetti. Üstelik bununla da kalmayıp, Türklerle ittihadı zarar verebilecek her türlü hareketi kınadı. Sözü edilen maksada yönelik Said Nursî’ye gelenlerden birisi, mezkûr cemiyetin başkanı olan Seyyid Abdülkadir’e Said Nursî’nin verdiği cevap şu oldu:

“Allah-u Zülcelâl Hazretleri, Kur’ân-ı Kerim’de, [meâlen] ‘Öyle bir kavim getireceğim ki, onlar Allah’ı severler, Allah da onları sever’ [5:54] diye buyurmuştur. Ben de bu beyan-ı İlâhî karşısında düşündüm, bu kavmin bin yıldan beri âlem-i İslâm’ın bayraktarlığını yapan Türk milleti olduğunu anladım. Bu kahraman millete hizmet yerine, dört yüz elli milyon hakikî Müslüman kardeş bedeline, birkaç akılsız kavmiyetçi kimsenin peşinden gitmem.” (Necmeddin Şahiner, Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursî, s. 233-234.)

Bediüzzaman Said Nursî, asla ifsat, zındıka ve dinsizlik komiteleriyle barışık değildir ve olamaz. Ayrıca, Risâle-i Nur, siyasî bir hareket değil, Kur’ân, iman hareketidir. Nurcuların gayesi, dünya değil, ahirettir.